

ŽENA Z LISTOPADU

S přivřenýma očima svůdnost tvých řader jak
karty rozkládám, doufaje, že padne tma a ona
poleví,

srdce neví,

co nevíš, mělo jsi počkat na ulici, roky jsme tak žili
– já s otevřenou náručí, ty svinuté, že krve bych se
dořezal jen nožem pod košilí,

ale chápu, venku je podzimní dopoledne, šedá
oškubaná vlažná koroptev, kterou už slunce
nedopeče a která civí, do tváře mrtvolnost
vpaluje,

nicméně abych neodbíhal a nemusel se znovu
a znovu svlékat:

s přivřenýma očima svůdnost tvých řader jak
karty rozkládám, prosím vysvětli je, nějak mi to
všechno vysvětli, proč usínat v tobě, a ne sám.